

Cuprins

IULIE	
#ViațaRevineLaNormal	11
AUGUST	
#RegulileSuntFăcuteSăFieÎncălcate.	59
SEPTEMBRIE	
#ȘcoalaVieții	101
OCTOMBRIE	
#CevaVechiCevaNou	153
NOIEMBRIE	
#ViațaNuEUUnBasm	195
DECEMBRIE	
#SineleDePeRaft	237
IANUARIE	
#OIauRazna	277
FEBRUARIE	
#CeLegăturăAreDragostea	317
MARTIE	
#DeciziiDecizii	353
APRILIE	
#NimeniNuScapăDeViațaReală.	401
MAI	
#LaBineȘiLaRău.	445
IUNIE	
#ParteaCeaMaiBunăAbiaAcumUrmează.	483

Ziua care marchează jumătatea anului

NU-MI VINE SĂ CRED!

Conform Google, astăzi este cea de-a 182-a zi a anului. Ceea ce înseamnă că suntem exact la jumătatea lui. *Deja!* E timpul să ne uităm în urmă și să facem un bilanț al tuturor deciziilor pe care *nu* le-am luat și al obiectivelor pe care *nu* le-am atins. (Sau doar eu am făcut asta?)

Mai important, marchează exact 18 luni de când l-am sărutat pe Edward în ajunul Anului Nou și m-am îndrăgostit nu doar de el, ci și de viața mea. Viața mea haotică, perfect imperfectă. Și, pentru o clipă, totul a părut rezolvat.

Cam pentru vreo două secunde, așa.

Pentru că, dacă a existat vreodată o demonstrație clară că viața nu merge conform planului, de îndată ce în sfârșit am izbutit să mă redresez, lumea a fost lovită de o pandemie globală, și totul s-a schimbat peste noapte. A fost ireal și înfricoșător. Cu toții am pierdut persoane dragi, am fost despărțiți de prieteni și de familii, am făcut școală de acasă, am copt chec cu banane și i-am aplaudat pe lucrătorii din sănătate.

În tot acest timp, am îndurat izolări nesfârșite, teste Zoom și rețele de socializare pline de celebrități de la Hollywood care cântau „Imagine” și făceau #ProvocareaStaiAcasă. De parcă să stai acasă nu era în sine o provocare suficientă.

Pentru ca trauma să fie și mai mare, am rămas și fără hârtie igienică.

#Imaginează-ți Să Rămâi Fără Hârtie Igienică EUșor Dacă Încerci.

În 18 luni s-au întâmplat MULTE. Cu toate acestea, în lumea mea, o mulțime s-au „dez-întâmpat”. Viața normală a fost anulată, la fel și producția de la West End a piesei lui Monty, pe care o corectasem, precum și noua mea rubrică la ziar. „Îmi pare rău, Stevens, dar acum nu este momentul potrivit să lansăm o rubrică nouă”, mi-a spus cu tristețe la telefon Sadiq, editorul meu. „Trebuie să te pun la munca de jos, ca să zic așa, la scris necrologuri.” De asemenea, am pierdut un contract de sponsorizare important pentru podcastul meu și, odată cu el, niște venituri extrem de necesare.

În multe privințe, m-am simțit ca și cum m-aș fi întors de unde plecasem cu multe luni în urmă, când mă mutasem înapoi la Londra din America după ce se prăbușise totul. Puțina viață socială pe care o aveam s-a dus naibii, nu am mai putut să-mi vizitez Părinții (deși de data aceasta nu avea nimic de-a face cu faptul că puseseră pe Airbnb vechiul meu dormitor), cât despre viața mea amoroasă... Ei bine, să spunem doar că este dificil să ai o relație romantică atunci când te distanțezi social.

Și, nu, nu poți face totul pe Zoom, credeți-mă când spun asta!

Totuși, în ciuda tuturor obstacolelor, am *enorm de multe* motive pentru care să fiu recunoscătoare. De fapt, în ultimele 18 luni, listele mele zilnice de motive de recunoștință au devenit din ce în ce mai lungi. Când vremurile au devenit grele, mi-am numărat binecuvântările. Și nu doar lucrurile importante, de viață și de moarte, cum ar fi faptul că avem un NHS¹ uimitor, că sunt sănătoasă sau că cei dragi sunt în siguranță. Ci toate celelalte lucruri, cum ar fi:

¹ Abreviere din engleză pentru National Health Service – Serviciul Național de Sănătate Publică (n. tr.).

1. *Ascultătorii mei.*

Ies cu fața roșie de sub plapumă, care este pusă peste uscătorul de rufe, deschid fereastra victoriană veche și șubredă și îmi scot capul afară cu gând să iau o gură din aerul atât de necesar. Este vineri seara și tocmai am terminat de înregistrat ultimul episod al podcastului meu, sub cortul de izolare fonică improvizat pe care l-am montat în colțul micului living. În ciuda pierderii contractului de sponsorizare, audi-ența mea a continuat să crească și sunt foarte recunoscătoare că am mai multe descărcări ca niciodată.

Când mi-am început podcastul, acum câțiva ani, credeam că sunt singura care se teme că viața nu merge conform planului, dar se pare că în aceste vremuri tulburi mulți ascultători s-au identificat cu confesiunile unei ratate trecute de 40 de ani. Pentru că, desigur, eu încă mă simt ca o ratată. Țsta e un lucru care nu s-a schimbat. Chiar și într-o pandemie, cred că am fost singura persoană care nu a reușit să învețe o limbă străină, să scrie un roman sau să concureze la *Bake Off*¹ cu tot checul ăla cu banane și aluatul cu maia.

Pe bune! Nu, chiar vorbesc serios.

Pentru că, sincer, în cea mai mare parte a timpului, sunt doar o persoană care se poticnește prin viață și improvi-zează pe măsură ce înaintează. Ca și cum, cu cât îmbătrânesc, cu atât știu mai puțin. Viața mea încă nu arată așa cum vrea societatea să ne facă să credem că *ar trebui* să arate. Nu m-am căsătorit. Nu am copii. Niciun interes pentru yoga

¹ *The Great British Bake Off*, emisiune TV britanică ce se desfășoară sub forma unei competiții în care un grup de brutari și cofetari amatori concurează între ei într-o serie de runde, încercând să-i impresioneze pe cei doi jurați cu abilitățile lor în bucătărie (n. tr.).

și ceramică. Nici măcar o fotografie cu mine în costum de baie pe rețelele de socializare. Încă îmi pun marile întrebări, cărora mă lupt să le găsesc răspunsurile, și pentru fiecare victorie încă mai am șovăieli, îndoieli și o grămadă de critici.

De fapt, atunci când nu aveam voie să primim oaspeți în casele noastre, Frica era un vizitator obișnuit. Nu am spus nimănui, dar știam că asta ar fi încălcat regulile de izolare.

Acestea fiind zise, cine *nu* a simțit așa în ultimele 18 luni?

Încercând să nu mă aplec prea mult pe fereastră, deoarece sunt la etajul al doilea, inspir adânc mirosul de mușcate din ghiveci, noxe din trafic și mâncare thailandeză de la restaurantul de peste drum, care tocmai s-a redeschis. Dar acum a venit vara, iar restricțiile sunt ridicate și lucrurile revin în sfârșit la normal.*

2. Nu trebuie să împart baia.

Bun, deci, revenim la lucrurile de bază! Întorcându-mă de la fereastră, îmi verific ceasul. La naiba, e deja ora? Trebuie să mă pregătesc. Intru repede în baie, mă dezbrac și mă bag la duș. Aburul se ridică rapid. Îmi plac dușurile lungi și fierbinți. Cu cât mai lungi și mai fierbinți, cu atât mai bine! Acesta este doar unul dintre motivele pentru care îmi place să am propria baie.

Când m-am mutat înapoi la Londra, nu-mi permiteam să plătesc o chirie foarte mare ca să am propriul apartament, nici măcar cu ajutorul unui împrumut de la tata, așa că am găsit online o cameră de închiriat. Așa l-am cunoscut pe

* Dar ce mai este „normal”? Și, mai important, vrea vreunul dintre noi să se întoarcă la el?

Edward; era camera lui liberă. Cu toate acestea, nu exista o baie în plus, ceea ce însemna că a împărți un apartament cu Edward însemna a împărți și baia, lucru care era întotdeauna dificil. Mereu eram certată pentru că foloseam toată apa caldă și stăteam prea mult la duș. Apoi a fost momentul când aproape că l-am omorât – am făcut o baie minunată și relaxantă cu uleiurile mele esențiale și nu am curățat-o după aceea, iar el a alunecat când s-a dus să se spele.

Să *nu* mai spun de războiul hârtiei igienice!

Mă cutremur în timp ce-mi dau părul cu șampon. Slavă Domnului că nu locuiam împreună în timpul penuriei de hârtie igienică, când toată lumea se temea să nu rămână fără și începuse să cumpere panicată, iar supermarketurile începuseră să o raționalizeze. Nici nu vreau să mă gândesc. Cunoscându-l pe Edward, probabil că m-ar fi pus să tai ziarul în pătrățele și să-l folosesc pe post de înlocuitor. Mă rog, lui îi place să recicleze.

După ce-mi clătesc părul, mai rămân sub duș încă cinci minute, savurând senzația șuvoiului fierbinte și ușurarea că nimeni n-o să mă certe pentru că am lăsat fire în gura de scurgere*, înainte să opresc apa și să iau prosopul. Mă dau cu loțiune de corp și mă îmbrac repede. Rochie de bumbac. Papuci. Niște luciu de buze. După atâtea luni petrecute în pantaloni de trening, cu părul într-un coc dezordonat, nu mai am antrenament când vine vorba să mă pregătesc de ieșit la o întâlnire.

Cu părul încă umed, intru în living și încep să-mi caut telefonul. Și nu îmi place doar să am baia mea proprie. Ci

* Hei, nu de asta a inventat Dumnezeu chestia aia pentru desfundat scurgerea?

să am totul al meu. Iau o pernă, mă uit pe dedesubt, apoi o înfoi scurt. Cine ar fi crezut că înfoiatul pernelor îmi va aduce atâta bucurie? De fiecare dată când o fac, zâmbesc ca o nebună. Mai iau una. Pentru că nu sunt doar perne de la IKEA neasortate, sunt pernele *mele* de la IKEA neasortate. Eu le-am ales, împreună cu canapeaua pe care o aranjez cu stil, așa cum vedeți în toate revistele alea lucioase despre case.

Bine, recunosc că nu am o casă mare și luxoasă, nici uși glisante care dau în grădină (nici grădină, de altfel), nici vreun blat imens și gol (deși, să fim sinceri, *știm cu toții* că au băgat totul în dulapuri pentru fotografii și, de fapt, e haos pe toate suprafețele din bucătărie), ci un apartament micuț, de mărimea unui timbru poștal, dar tot mă simt foarte mândră când mă gândesc că eu sunt proprietara.

După atâția ani petrecuți închiriind camere, împărțind băi, stând cu prietenii, mutându-mă cu iubiții, aranjând canapele extensibile și certându-mă cu proprietarii pentru garanții (deși trebuie să spun că Edward a fost foarte OK în privința asta), în sfârșit, am un loc al meu. E numai al meu. Mă rog, al meu, al băncii și al schemei de proprietate comună.

Și, așa cum le place tuturor bărbaților să sublinieze, mărirea chiar nu este importantă.

3. *iPhone-ul meu.*

După câteva minute de căutări, îl găsesc într-un buzunar al hainei. Mă simt ușurată. Bine, știu că e un semn de materialism să fiu recunoscătoare pentru un gadget electronic de care, sincer, suntem cu toții dependenți, dar a fost un colac de salvare atunci când nu-mi puteam vedea familia sau prietenii.

Observ că am mai multe mesaje necitite. Sunt pe un grup de WhatsApp cu prietenele mele, Fiona, Holly și Michelle. Am pus la cale o întâlnire pentru a sărbători mult așteptata Zi a Libertății. Nu-mi vine să cred că a trecut mai bine de un an de când ne-am întâlnit. Toate sunt căsătorite și au copii, și a fost destul de greu să ne vedem înainte de pandemie, cu bone, program de somn și activități extrașcolare. Din fericire, telefonul m-a ajutat să țin legătura cu ele

Îmi iau cheile și ies repede din apartament.

Uneori am ținut un pic *prea* mult legătura cu ele.

— Ne vedem pe Zoom la nouă! m-a instruit mama când m-a sunat pe FaceTime, mai devreme. La fix. Să nu întârzi! Tatăl tău a inclus o nouă rundă săptămâna asta. Ghicește vârsta actorului, dar în cifre romane.

Am gemut în gând. Mama încă n-a aflat că nimeni nu mai face teste de tot felul pe Zoom. Odată cu ridicarea restricțiilor, a venit și un oftat național de ușurare că de-acum putem scăpa de livingurile noastre, precum și de serile săptămânale dedicate concursurilor de cultură generală cu rude pe care în mod normal le vedem doar o dată pe an, de Crăciun. Ei bine, lucrurile nu au intrat în normal și pentru mine, căci mătușa Verity, care locuiește în Spania și îl înnebunește pe tata, și vărul mamei, Fred, care refuză să-și poarte proteza dentară, sunt în casa mea în fiecare duminică.

— Nu crezi că poate acum ar trebui să nu mai facem concursul...?

— Să nu-l mai facem?

Mama părea îngrozită. Purta bluza cu paiete și se coafase.

— Ei bine, mă gândeam doar că acum lucrurile revin la normal.

— Dar facem asta în fiecare săptămână. *Ca o familie.*

Părea jignită. Iar eu m-am simțit vinovată.

— Philip! Vino și vorbește cu fiica ta! Zice să nu mai...

O, Doamne! Mama suferea de sindromul cuibului părăsit.

— Nu am spus chiar asta..., am început, dar am fost întreruptă când chipul tatei a apărut mare pe ecran.

— Bună, scumpo!

— Bună, tată!

Ne-am zâmbit. Amândoi știam ce gândește celălalt. Acesta este unul dintre numeroasele lucruri pe care le iubesc la tatăl meu, abilitatea de a purta o discuție întreagă fără să scoată un cuvânt măcar.

— Arăți bine.

— Mama ta zice că trebuie să slăbesc, a mormăit.

— Toți ar trebui să slăbim! am empatizat cu el, iar mâna mi s-a dus instinctiv la talie.

Chestia e că începusem cu intenții bune. În timpul primei perioade de izolare, am făcut ședințe de educație fizică cu Joe Wicks chiar la mine în living, împreună cu restul țării. Mă simțeam inspirată. Hotărâtă. Motivată. Soarele strălucea, *feedul* îmi era plin de vedete care postau videoclipuri cu ședințe de fitness, coregrafii și regimuri alimentare sănătoase, iar eu le acceptam din toată inima.

Acum îmi lucram tricepșii cu Davina, iar în clipa următoare dansam disco în bucătărie cu Sophie Ellis-Bextor. Și mâncam quinoa cu orice. Treptat însă noutatea a dispărut. Perioadele de izolare au continuat. Vara s-a transformat în iarnă. Mi-am luxat ceva. Nu mă mai puteam concentra. Mă simțeam epuizată, dar nu puteam să dorm. Copleșită și neliniștită, am început să mănânc ca să mă simt mai bine. Dar nu mă ajuta să mă simt mai bine. În timp ce toată lumea din jurul meu #TrăiaCeaMaiBunăViațăÎnIzolare,

eu stăteam pe canapea, mâncam pufuleți cu cașcaval și făceam scrolling.

Nu mai făceam mișcare cu Couch to 5K¹, doar mă plimbam de la canapea la dulapurile de bucătărie și înapoi.

Ceea ce explică probabil de ce, în timp ce lumea se deschide din nou, eu nu am corpul de practicantă de yoga al prietenei mele, Liza din LA, ci, așa, cum clipesc în lumină, par cu doi ani mai în vârstă, am vreo 15 kilograme în plus, port haine cu elastic în talie și îmi zic: *Ce mama dracului?*

— M-a pus la o altă dietă de-ale ei.

— Nu te-am pus la dietă! am auzit-o pe mama țipând în fundal. E un plan de alimentație sănătoasă, bazat în mare parte pe legume.

— „Bazat pe legume.”

Tata a clătinat din cap dezgustat.

— Sincer, ce crede că sunt eu? Un blestemat de vegan?

Mi-am înăbușit un zâmbet și am dat din cap compătimitor.

— Să știi că e plin de superalimente!

Mama a revenit în fața ecranului, vârful capului ei dat cu fixativ reapărând în spatele tatei, și am văzut o mică luptă pe iPad.

— Dacă nu mă crezi, întreab-o pe Alexa!

În timpul izolării, părinții mei au primit un Amazon Echo, și a fost ca și cum ne-am fi ales cu un nou membru al familiei. Eram cu mama la telefon, discutam ceva, și ea mă întrerupea ca să-i ceară părerea Alexei sau să-i spună să facă ceva. Într-o zi, l-am auzit pe tata făcând o pauză în

¹ Plan de exerciții ce progresează treptat de la alergarea pentru începători la o alergare de 5 kilometri, pe parcursul a nouă săptămâni (n. tr.).

drum spre mica lui grădină ca s-o întrebe dacă ar trebui să-și ia pe el o haină.

— Bună, Carol, cu ce te pot ajuta? a ciripit Alexa, veselă.

— Las-o pe Alexa în pace! a răspuns tata supărat.

Alexa părea să fie folosită și pentru a aplana disputele.

— Îmi fac griji pentru sănătatea ta, asta-i tot! Nu vreau să ți se întâmple nimic, nu după ultima dată...

Acum ceva timp, tata avusese un accident de mașină și aproape că îl pierduserăm. Vorbim rar despre asta, dar nu uiți niciodată așa ceva. Te schimbă. În timp ce vocea mamei se frângea, am văzut cum trăsăturile tatei se îmblânzesc.

— Despre asta este vorba?

Trăgând-o spre el, tata a sărutat-o afectuos.

— În cazul ăsta, o să mănânc cât de multe superalimente vrei tu, iubire.

Părinții mei sunt căsătoriți de aproape 50 de ani, iar secretul unei relații îndelungate pare să fie combinația dintre doze egale de afecțiune profundă și iritare.

— Așadar, ne vedem la șapte! a zis ea, întorcându-se spre mine.

Împotrivirea era zadarnică.

— La fix.

Am aprobat din cap, apoi m-am pregătit pentru ce avea să urmeze.

— Ni se alătură și Edward?

Mama mă întreba asta în fiecare săptămână, și în fiecare săptămână trebuia să găsesc o scuză.

— Nu, e ocupat.

— *Din nou?*

S-a încruntat în fața camerei.

— Mereu e ocupat.

— Lucrează.

— *Duminică?*

O, Doamne, asta era ridicol! Trebuia să-i spun adevărul. Doar că nu chiar în clipa asta.

— Îmi pare rău, te...

Un alt lucru minunat la iPhone-uri este că te poți preface că semnalul Wi Fi este slab și nu poți auzi pe cineva.

— Te pierd, mai bine închid...

Dar bineînțeles că mama nu avea să se lase descurajată de ceva atât de banal precum un semnal Wi Fi slab, real sau nu, așa că s-a lansat într-una dintre poveștile ei despre cineva pe care nu-l cunosc și care a murit, aparent, din cauza faptului că lucra duminică. Din fericire, tata s-a prins.

— În regulă, pa, scumpo!

— Pa, tată, pa, mamă!

— Îmi pare rău, am probleme cu asta! s-a auzit o voce electronică.

— Pa, Alexa!

4. Seara întâlnirii.

Este o seară minunată, iar străzile sunt aglomerate. Îndepărtându-mă de râu, o iau în sus, trecând pe lângă cafenelele de pe trotuar, terasele restaurantelor și grădinile de vară pline de oameni care profită din plin de noua lor libertate. Este încurajator să văd cum orașul revine la viață!

După câteva minute ajung sus, pe Richmond Hill, de unde mă pot bucura de cea mai uimitoare priveliște. Jur că n-ai zice că ești în Londra! Sub mine, printre copaci și pajiști, trece fluviul Tamisa, care își croiește drum spre orizont. Am citit odată că este singura priveliște din Londra protejată de

un act al Parlamentului. Ce noroc, pentru că este favorita mea! Acesta este motivul pentru care am aranjat să ne întâlnim aici.

În fața mea e o potecă largă, cu pietriș, străjuită de bănci, toate pline de oameni care se bucură de priveliște și de băuturile de la pubul local. Îi privesc, căutându-i chipul din mers. Simt fiori de emoție și de nerăbdare. Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Și apoi îl zăresc. Chiar înainte ca el să mă vadă pe mine și să țopăie plin de entuziasm, lingându-mi fața și acoperindu-mă cu pupături pline de bale.

— *Arthur!* Bună, băiete!

Arthur o fi el căine, dar e de mărimea unui ponei mic și aproape că mă doboară cu salutul lui entuziast.

— Cineva e încântat să te vadă.

În timp ce Arthur mă lovește cu coada, mă uit în jos și îl văd pe Edward stând pe bancă și zâmbindu-mi în vreme ce părul brunet și ondulat îi cade peste ochelari. Se ridică în picioare și mă sărută.

— Nu e singurul.

— Bună! îl salut zâmbitoare și îi întorc sărutul. Miroși frumos!

— E noul meu gel de duș organic. Citrice și ghimbir.

— Mmm! murmur și dau din cap aprobator.

— Un pic cam scump, dar m-am gândit că merită banii, având în vedere că e seara întâlnirii.

Edward spune asta cu o expresie cât se poate de serioasă, iar eu rezist impulsului de a-l tachina. Ia foarte în serios serile noastre de întâlnire. În schimb, îmi încolăcesc brațele în jurul taliei lui în timp ce el mă îmbrățișează. Niciodată n-o să mai iau îmbrățișările ca pe ceva de la sine înțeles.

Serile de întâlnire au fost inițial ideea lui Edward. Fiind un cuplu care nu locuiește împreună, a fost greu să păstrăm romantismul viu în timpul izolării*, așa că, o dată pe săptămână, ieșeam din apartamentele noastre și din hainele confortabile și ne întâlneam pentru o tură cu bicicleta, o plimbare de-a lungul apei sau un picnic în parc.

Petrecerea timpului liber a devenit mai ușoară după ce guvernul a introdus rețelele de sprijin și m-am putut alătura lui Edward. Deși, ca să fiu sinceră, chestiile astea au fost mai degrabă o bătaie de cap din partea mamei, care dorea să mă alătur lor, și a Fionei, care spunea că fina mea era disperată să mă vadă, deși am suspiciunea că mai degrabă Fiona era cea disperată după ajutor cu îngrijirea copilului după ce bona ei se întorsese în Brazilia.

După cum spunea prietena mea Cricket, femeile necăsătorite, fără copii și care trăiesc singure nu au fost niciodată atât de populare.

— Deci, mergem să bem ceva?

— Mă știi tu să zic nu?

Râd după ce ne desprindem unul de altul, apoi mă uit vizavi la pubul unde se formează o coadă lungă la ușă.

— La naiba, ai văzut ce coadă e?

— Ce zici de un gin tonic?

— Serios, Edward, e până la jumătatea străzii! Vom aștepta o veșnicie să fim serviți.

Mă întorc spre el, dar nu pare să mă asculte. S-a așezat din nou pe bancă și scoțoește în rucsac. Simt un strop de

* Pe de altă parte, judecând după numărul raportat de divorțuri cauzate de izolarea împreună 24 de ore din 24, 7 zile din 7, ar fi fost mai greu să păstrăm romantismul viu dacă am fi locuit împreună.

exasperare. Edward are obiceiul îngrozitor de a se opri la fel ca fierbătorul meu defect.

— Nu și dacă îți aduci propria băutură, răspunde el calm, scoțând câte o sticlă de gin și una de tonic, două pahare și o lămâie.

Exasperarea este rapid înlocuită de un val de dragoste. Mama și tata aveau dreptate. Iritare și afecțiune. Cred că aceasta este piatra de temelie a oricărei relații.

— De ce te gândești mereu la toate?

Mă așez lângă el pe bancă.

— Fii pregătit! intonează pe un ton serios în timp ce taie lămâia cu briceagul.

— Poftim?

— Cercetașii, îmi explică, și observ că a adus și gheață.

Bineînțeles!

— Eu am fost dată afară din Brownies¹, contracarez.

— De ce nu mă surprinde?

— Era prima mea zi și eram atât de entuziasmată, încât am făcut pe mine la propriu. Toate celelalte Brownies care stăteau cu picioarele încrucișate lângă mine au început să țipe. A fost un adevărat spectacol.

Edward râde și adaugă o porție zdravănă de gin în fiecare pahar. Toarnă întotdeauna mult. Este unul dintre numeroasele motive pentru care îl iubesc.

— Deci, rămâi la mine în seara asta? mă întrebă el în timp ce îl gădil pe Arthur, care stă ca un sfinx pe jos, uitându-se la o vererită. Weekendul ăsta nu am băieții la mine.

¹ În Marea Britanie, secțiune din organizația feminină a cercetașilor, pentru fete cu vârsta cuprinsă între șapte și zece ani (n. tr.).

De când a divorțat, cu câțiva ani în urmă, fiii adolescenți ai lui Edward au continuat să locuiască la țară cu fosta lui soție, în timpul săptămânii, lucru care era logic, pentru că e aproape de școala lor, dar își petrec o mare parte din weekenduri cu el în Londra.

— Mă tem că nu pot. Am concursul pe Zoom, la ora 7 seara.

Scoate un geamăt zgomotos.

— Nu-ți face griji, ți-am pregătit o altă scuză! Doar dacă nu cumva vrei să ni te alături săptămâna asta...

Vocea mi se stinge, dar deja știu răspunsul.

— Știi cât de mult urăsc concursurile de felul ăsta. Toate anagramele alea plictisitoare și prim-planurile obiectelor de uz casnic. Niciodată n-o să mai pot mânca un fulg de porumb.

— Tu nu mănânci fulgi de porumb, mănânci terci organic, îi reamintesc, dar el se preface că nu mă aude și îmi dă un pahar.

— Pentru ce să bem? mă întrebă, pregătit pentru un toast.

— Ce zici de Ziua Libertății? sugerez. E peste câteva săptămâni.

— Ce zici să închinăm în cinstea faptului că ai scăpat de testul săptămânal al mamei tale? glumește Edward, doar că nu prea e glumă, iar eu râd de fața lui serioasă. Știu, ce zici să închinăm pentru noi? propune simplu, cu ochii ațintiți asupra alor mei. Și pentru viitor!

Preț de o fracțiune de secundă, mintea îmi zboară la momentul când m-am mutat înapoi la Londra, acum câțiva ani, singură, la 40 și ceva de ani și cu inima frântă, și mă gândesc cum nu credeam că voi ajunge aici.

Pe neașteptate, simt un strop de anxietate. Vreau să rămânem așa pentru totdeauna, exact unde suntem. Doar un cuplu cu un câine, stând împreună pe o bancă, bucurându-se de plăcerile simple ale unei seri calde de vară, de o priveliște superbă, de un pahar de băutură și de compania celuilalt. Viața a fost pusă în așteptare destul de mult timp. E vremea să ne reluăm traiul.

— Pentru noi și pentru viitor! repet, zâmbind.

Pentru că viitorul este întotdeauna luminos. *Nu-i așa?*

Și mai multe lucruri pentru care sunt recunoscătoare:

1. *Frumosul apus de soare din această seară, pentru că, deși îmi place că a existat mai puțină presiune pentru perfecțiune în timpul pandemiei, deoarece social media a devenit nefiltrată și autentică, îmi lipsesc toate fotografiile acelea cu apusuri și ceea ce mănâncă toată lumea la cină.*
2. *Lenjeria termică, pentru că ne-a salvat pe mine și pe prietena mea octogenară, Cricket, de îngheț iarna asta, când ne puteam întâlni doar afară.*
3. *Butonul de închidere a microfonului (din păcate, unchiul meu, Fred, încă nu l-a găsit – nici dinții, că tot veni vorba). Bine, teoretic, el nu este unchiul meu, ci vărul meu primar, cândva îndepărtat, dar e mai greu de zis așa, mai ales în cazul lui Fred; încercați să spuneți asta fără dinți.*
4. *Hainele cu elastic în talie (vezi mai sus).*
5. *Ginul tonic și pufuleții cu cașcaval – sau „Cum să supraviețuiești unei pandemii globale”, de Nell Stevens.*
6. *Natura, pentru că ne-a arătat că viața merge înainte, când lucrurile au devenit cu adevărat înfricoșătoare.*
7. *Să mă simt ușurată în secret când contractul de sponsorizare pentru podcastul meu a căzut. Oricât de mult aș fi avut nevoie*

de bani, nu mi s-a părut corect să intru într-un parteneriat plătit cu un mare brand de frumusețe care profită de pe urma faptului că le spune femeilor că este rău să îmbătrânească. Pentru că, așa cum spune Cricket, singurul antidot pentru îmbătrânire este moartea.

8. *Toate celebritățile care au postat selfie-uri cu ele în costum de baie în perioada de izolare, spunându-ne #AvețiGrijă. Pentru că m-am simțit mult mai în siguranță după ce le-am văzut selfie-urile în costume de baie.*
9. *Că am simțul umorului.*